

bevistning. Er det nu at forstaae saaledes, at, naar jeg efter samvittighedsfuld Overveelse finder, at det og det er Ret, men Ministeriet forsikrer mig, at noget ganske Andet er Ret, og det Noget, som jeg anseer for udelæggende for Fædrelandet, jeg da skal stemme efter Ministeriets Overbevistning (Hør! Hør!)? Jeg vil ikke være den Skriftefader, der forklarer en Gud saaledes; jeg vil altsaa heller ikke kunne forklare den saaledes for mig selv. Det er altsaa efter min bedste Overbevistning, — der kan ingen Regjering dispensere mig fra den — og den alene, — selv om denne Overbevistning var grundet i min aabenbare Udygtighed til at fatte den ærede Premierministers Ptringer, det er ligemeget, — det er efter min bedste Overbevistning, ifølge min dyre Gud, at jeg skal stemme i denne Sag, og jeg vil derfor afgive min Stemme efter denne min Overbevistning, naar den Tid kommer.

Men her vilde jeg endnu tillige gjerne have Ret til, hvis Forsamlingen har Laalmodighed med mig, at udtale endnu Lidt om, hvorledes jeg seer Fremtiden. Dengang vi stode i Begyndelsen af 1849, da jeg hørte, at der havde lydt Bravo fra disse Bænke, fordi Ministeriet sagde, at det vilde faste Sværdet i Bægtfaalen for Danmarks gode Ret, og ligeledes i 1848, da vi seirede saa let ved Båu, da kom det mig for, som det var Forkyndelsen af store Ulykker for mit Folk; thi jeg syntes, at det var nærved at blive kaad i Følelsen af sin gode Ret, som om Gud derfor skyldte os Seieren. Men, da jeg erfarede, hvad der var skeet ved Gærnførde, hvilket ikke boiede noget Menneske i Danmarks Rige mere end mig, da vidste jeg meget godt: nu klarer det sig nok, nu har Han talt til os, og nu skal Han i Sandhed nok tage sig af os og vise ogsaa dem, at Han raader. Og det viste sig, at denne min Anskuelse ikke var saa aldeles urigtig; thi det varede jo ikke lange, førend selve Hamburgerne, der ellers ikke just dele Anskuelse med mig, anmærkede, at de Danste ved Fredericia prompte betalte den Bexel, der var trukken paa dem ved Gærnførde. Nu, det er kun 4 Aar siden vi havde hiint strenge Paastemveir, der kostede os Mere end et Linieslib, og allerede lyder det vistnok igjen strengt

og haardt, at nu skulle vi gaae hen og stemme af europæisk Nødvendighed i m. o. d. hvad vi ansee for en af Betingelserne for vort Fædrelands og vort Folks selvstændige Tilværelse, — ja, det er streng Paastemveir, der blæser baade ude og inde. Men, hvad enten Nogen deler min Anskuelse eller ikke, i alt Fald skal jeg sige det for mig selv, at jeg har Mod til at lade det komme an paa, om vi ikke atter om tre Maaneder med Guds Hjælp skulle erfare, at Danmark har klarer den Bexel, der nu trækkes paa os. Jeg har det Haab til den levende Gud, at, naar vi ville erindre, at han har givet os Eden til at holde og ikke til at rette os efter Europa med, at vore Bestræbelser skulle krones med Held, med en taalelig Udvei. Thi, langt skal det vistnok være fra mig at ønske en Udvei, der skulde gaae ud over Nogen eller Noget hjemme eller ude, — men en taalelig Udvei haaber jeg, hvorved det reddes, der er en af de nødvendige Betingelser for Danmarks Bestaaen som selvstændig Stat, uden at den, som saa mange nu, af Nytt skal sammenklines ved et Magtsprog, en taalelig Udvei, haaber jeg, skal i sin Tid dages for os Allesammen. — Jeg veed nok, at det er blevet yttret, og det er langt fra mig at ville dømme Nogen af dem, der har yttret det, at Faren nu er bleven saa stor, at i alt Fald, naar vi ikke maae stemme efter vor Overbevistning, saa gjøre vi bedst i at tie, og saa kunne vi ved en Protest gjøre det vitterligt for de Danste og for al Verden, at vi have boiet os for Nødvendigheden. Men jeg kan ikke dele denne Anskuelse. I Forstningen forekom det mig ogsaa, at saa vilde man kunne sove roligere med Hensyn til hvad der end maatte skee i Fremtiden. Men ved noiere Overveelse fandt jeg, at det vilde blive affurat det Samme: Ja og Nei og tie stille er nemlig ikke blot i Spøg, men kan ogsaa for ramme Alvor, om saa skal være, blive affurat lige afgjørende. Og derfor vil jeg, for at kunne sove rolig i Fremtiden, fatte min Beslutning i Nutiden, klart og bestemt, og saa siger jeg: komme saa, hvad der komme vil. Denne min Beslutning har jeg alt antydet tilstrækkeligt; men jeg skal dog tillade mig nu at gjentage den. Det er altsaa min Beslutning, at, dersom der